

Chương 1

Vũ Trần Như Thủy - Đang đăm mắt nhìn đám mây trắng treo lơ lửng giữa vòm trời xanh ngắt, để so sánh xem cuộc sống hiện tại của mình có đơn độc như đám mây trắng ấy .. Như Thủy giật mình, bởi tiếng gọi của thầy Hùng vang lên . Cô cầm cuốn tập, ngần ngừ, rên nhỏ:

- Chúa ơi ! Chết con - Thanh Trà lo lắng:

- Mà không thuộc bài sao ?

- Hôm qua tao .. ngủ quên - Nhỏ này hôm nay thật lạ . Cứ dàu dàu buồn bã từ khi vào lớp đến giờ . Khác hẳn tính quậy phá nhộn nhạo thường ngày của nó . Chắc chắn, điều gì đã xảy ra với nó rồi ?

- Thanh Trà nhìn theo bạn, nghĩ thầm:

- Trên bảng, Như Thủy lễ phép đặt cuốn tập trước mặt thầy, ngáp ngừng:

- Thưa thầy ! Em xin lỗi - Thầy Hùng ngạc nhiên:

Về chuyện gì ?

- Dạ, thưa thầy, em chưa học bài - Thầy Hùng gờ cặp kiếng khỏi mắt, nhìn cô như ngạc nhiên . Cả lớp bốn mươi ba đứa đều chung cảm giác ngỡ ngàng như thầy . Chứ không ư ? Lần đầu tiên trong suốt ba năm học, Như Thủy cất lời nói chưa học bài . Khác gì sự kiện lạ ? Như Thủy vốn học giỏi, nhiều khi không cần học, nó vẫn trả lời được bài, bởi nó rất nghiêm túc khi thầy giảng bài - Vậy mà ?...

- Như Thủy cúi đầu, biết lỗi:

- Tối qua, em bị đau đầu nên ngủ sớm . Em hứa không để có lần sau, thưa thầy - Thầy Hùng thở dài:

- Thôi được, em về chỗ . Bài này vốn khó và năm nào thì tốt nghiệp, Bộ cũng cho một bài tập ở định lý bài học theo mỗi cách giải khác nhau . Năm học KHÔNG còn bao nhiêu ngày, bỏ quên một bài, rồi ngày thi trúng nhằm bài đó, chúng ta sẽ ân hận - Suốt giờ học, Như Thủy chẳng hề tiếp thu được chữ nào . Những công thức, cách giải hình cứ như múa trước mặt cô - Thanh Trà lo lắng:

- Mà đau nhiều không ? Để tao xin phép đưa mày về - Như Thủy lắc đầu:

- Tao bớt rồi . Chỉ còn hai tiết nữa - Thanh Trà cắn môi:

- Hình như, mày có chuyện buồn, chứ không phải đau như mày nói với thầy ? "đúng là không chuyện gì lọt qua khỏi cặp mắt "viễn thông" đen nháy của Thanh Trà!"

- Như thủy nghĩ thầm, giả vờ chót chét:

- Không những đau đầu, tao còn đang đau răng và bao tử nữa Tường thật, Thanh Trà kêu hoảng:

- Ôi Trời ! Bệnh tật gì mà tùm lum thế . Mà đã đi khám bác sĩ chưa ?

- Như thủy tỉnh bơ:

- Rồi - Họ nói sao ? Sưng mọng răng hay loét bao tử ? Khổ nữa, thi cử sắp đến, lỡ phải nằm viện thì sao ?

- Như Thủy tùm tùm:

- Bác sĩ biểu: Tại sáng tao mới uống một. hộp sữa tươi, chưa đủ năng lượng cung cấp cho cơ thể trong 5 giờ học . Muốn hết đau, phải ăn thêm một tô phở gà, một chầu lem Bạch Đằng - Thanh Trà chưng hửng:

- Con khỉ, làm tao hết cả hồn . Ăn gì như heo vậy, coi chừng hết mộng thi người mẩu, lại nhè - Như Thủy cong môi:

- Tao nhớ, chưa hề nói sẽ thi người mẩu bao giờ . Mà tài lanh ghê nơi - Thanh Trà cười cười:

- Dáng đẹp nứt mắt người ta của mày không thi người mẩu uống lắm . Mai Huệ lớp A3 chưa đủ gang tấc, còn dám nộp đơn dự thi đấy - Như Thủy bĩu môi:

- Tao không ham đâu . Cái chuyện mặc hết đồ nọ đồ kia, lấp lửng nữa kín nử hở, ống a, ống ọ trước mắt thiên hạ tao chịu, không làm được - Thanh Trà bất. cười:

- Khiếp, con gái khắp bàn dân thiên hạ, ai cũng mơ được chói sáng . Chỉ một mình mày, nói toàn những từ kinh dị . Mà thôi, mày vui trở lại, tao mừng rồi - Như Thủy hất mặt:

- Xời ơi ! Chớ bộ sáng giờ, tao ủ rũ như mèo mắc mưa hả ?

- Còn phải hỏi . Nguyên việc mày không học bài, đã khiến cả lớp hoang mang - Đừng đưa tao lên mây quá, tao te không có người đỡ tội lắm - Thanh Trà nheo mắt:

- Tao té mới sợ đau . Chớ mày, tên Huy o bế trọn vẹn . Hôm nay mày làm hấn học bài không vô đấy Như Thủy ré lên:

- Con khỉ, ăn nói bậy bạ không à . Mẹ Huy khó tính kinh khủng . Là bạn của hấn, tới nhà còn hông bà ấy cho ly trà đá . Lén phéng đầu mày cuối mắt, sẽ bị bà ấy lấy chổi lông gà xua thẳng tay đấy . Tao cóc thích bị người ta bằm xẻ bằng mắt đâu - Vừa dứt câu, cô dạy Anh Văn bước vào lớp . Cả hai im re . Cô Nguyệt luôn nổi tiếng nghiêm khắc trong giờ học . Như Thủy được cô cưng nhất lớp . Nhưng không vì thế Thủy dám lơ mơ các giờ của cô - Cuối cùng, hai tiết học cũng hết . Học sinh đổ xuống cầu thang ồn ào, huyền não - Như Thủy ôm cặp, băng quơ nhìn xuống sân trường . Mặt cô lại buồn xo - Thanh Trà kéo tay Thủy:

- Về Thủy, hôm nay tao bao mày ăn bún thịt nướng - Như Thủy châm rãi:

Tự nhiên tao không đói nữa - Thanh Trà gắt khế:

- Mày lạ ghê Thủy . Đừng để tao thắc thỏm tính nét bất thường khác hẳn mọi ngày của mày - Như Thủy giả lả:

- Khác đâu nào . Tại tao mệt trong người nên không muốn ăn thôi . Mọi ngày, mày cũng biết, tao kết nhất món bún thịt nướng mà - Thanh Trà cương quyết:

- Chỉ một tô thôi . Ăn xong, tao hộ tống mày về tận nhà . Vậy nghen - Biết không thể từ chối . Như Thủy đành lững thững ôm cặp đi sau Thanh Trà - "Nhỏ này đúng là có vấn đề rồi . Mà chuyện gì nhỉ ? Ba mẹ nó luôn lo lắng đủ đầy cho nó . Bà nội ở tận ngoài Hà Nội cũng một tháng đôi lần, gọi vô cho nó hàng hục phong bánh đậu xanh, bánh cốm . Mùa nhãn, vải, nó được ăn toàn loại ngon nhất, hết ở vườn . Cuộc sống của nó, có gì để phải buồn chán đâu ? Chẳng lẽ, quỉ nhỏ có vấn đề khác ? Tim nó bị đau hay sao ? Đau tim thường dẫn đến đau đầu nữa - Ôi trời ! Tên con trai nào nhỉ, làm đau tim vốn hồn nhiên nhạy cảm của Như Thủy ? Huy chắc không phải rồi . Bởi mẹ Huy khinh người như rác, ấy là tụi Thanh Trà, Như Thủy cũng thuộc dạng có ăn có để, bà Uyên còn khinh khảng . Nếu nghèo như Hương An, chắc khó đến ngõ nhà Huy lần thứ hai

Chương 2

- Thanh Trà vừa ăn vừa suy nghĩ về Như Thủy mãi . Rốt cuộc cũng không thể hiểu được lý do vui buồn thoát đến thoát đi của Như Thủy - Chia Tay Thanh Trà đầu ngã tư, Như Thủy không chạy xe về nhà như cô vừa nói . Quay đầu xe, Thủy chạy lòng vòng ra bến sông - Mệt và buồn ngủ kinh khủng . Nhưng cô không muốn về nhà chút nào - Cứ nghĩ đến sự thật tàn nhẫn ghê tởm mà sáng qua cô vô tình chứng kiến . Như Thủy lại muốn khóc, muốn đập phá ..

- Hụt hẫng và đau xót ! Cô không thể tin nổi ? Dù tận mắt, cô vô tình chứng kiến . Mẹ cô đang ngã ngửa trong vòng tay người đàn ông khác . Kinh tởm quá . Cô đã đập vào cửa rầm rầm và bỏ lên phòng - Tại sao cô không đi lang thang như mọi lần trống tiết ? Huy năn nỉ cả chục lần cô vẫn chạy xe về nhà . Để rồi phải nhìn cảnh mẹ cô phản bội cha ?

- Phải chăng ông trời muốn cho cô nhìn thấy sự thật về mẹ ! Mé khéo che giấu quá, ngay cả cô và nhóc Thạch mỗi ngày cận kề bên mẹ, còn không biết . Thì ba đi làm liên miên, ba làm sao biết mẹ đang lừa dối ba ?

- Một lần ? Hay đã hàng trăm lần như thế ? Mẹ thật. khéo chọn giờ, để thoa? mảnh dục vọng của mình Tội cho ba cô . Suốt đời cứ lo vợ con khổ, tiền bao nhiêu mang về, ba cũng nghĩ chưa đủ !

- Két ! két...

Vừa chạy xe, Như Thủy vừa suy nghĩ miên man . Cô quên mất mình đã chạy xe giữa lòng đường - Tiếng thắng xe rít mạnh xuống mặt đường, khiến cho Như Thủy giật mình, đạp thắng theo phản xạ . Chưa kịp nhìn lên, cô đã bị mảng té tát:

- Đồ con gái chết tiệt, muốn tự tử gì đó thì đến bến sông mà nhảy xuống . Hoặc giả dùng dây mà treo cổ trong nhà . Chứ đừng kéo thêm mạng sống của người khác - Như Thủy tức điên người, vì giọng nói của gã đàn ông thật độc ác . Nhưng, cô không có cách nào để biện minh, khi xe cô chỉ còn vài tấc là lao gọn vào đầu xe hắn ta . Ác nổi, hắn đi đúng đường . Còn cô thì... y như kẻ muốn chết . Nền đường của mình không chạy, lại đâm sang đầu xe người ta . Còn chưa biết nói sao, bởi đám người hiếu kỳ bắt đầu bu tới - Như Thủy lại nghe hắn ra lệnh:

- Còn chưa chịu dất xe lên lề . Muốn cảnh sát phạt nữa à ?

- Thật quá quái . Dù đang buồn nẫu ruột, đang chán đời . Cô cũng đâu .. điên đến mức tự tử chứ . Nhất là lao đầu vào xe, đau đớn lắm . Lỡ không chết được, chỉ què cụt thôi, còn khốn khổ tệ hại hơn cả chết - Như Thủy cáu lên:

- Ông độc miệng vừa thôi . Mặt mũi không đến nổi, mở miệng ra là chửi người ta . Tôi có lỗi đã khiến ông sợ . Chỉ do vừa rồi tôi chóng mặt, chệch tay lái . Nếu không may rủi ro xảy ra . Tôi hay ông thiệt. mạng ?

- Tự nhiên Thủy nói láo như thật - Hắn thoáng ngẩn người, giọng dịu một chút:

- Chuyện xe cộ, không thể lơ mơ được . Nếu thấy choáng, cô phải dừng xe lại . May đường cũng vắng, tôi kịp thắng xe . Chớ gặp giờ cao điểm, liệu cô còn đứng đây để ân hận không ?

- Như Thủy chớp mắt:

- Tôi xin lỗi - Dứt lời, Như Thủy trở lại xe đạp máy - Lại trở chứng nữa . Như Thủy làm bầm loại xe Trung Quốc này, nhóc Thạch cứ thích chạy, chớ cô chúa ghét . Bởi nó hay chết máy, hỏng bất tử cô bị ít nhất dẫn lần rồi . Nên đã đổi chiếc future này cho Thạch . Chạy Dream cho nhẹ nổi lo hơn . Sáng nay, chẳng hiểu vô tình hay cố ý Nhóc Thạch lượm chìa khóa xe cô , Và bỏ xe nó lại . Để bây giờ, vừa bị mảng trước bao nhiêu cặp mắt . Chiếc xe lại cứ ì ra không chịu nổi Thiệt bực - Mặt sụp xuống mt "đồng" nặng trĩu

không biết tức ai, Như Thủy khom người dắt xe - Hấn lại ra lệnh . Giọng đã hoàn toàn dễ chịu hơn - Để tôi coi dùm cho - Như Thủy ngần ngừ:

- Cám ơn ông . Tôi tự lo được, đứng đây mãi tôi không có tiền nộp phạt - Hấn tỉnh bơ, như không nghe câu "móc họng" của Thủy, giữ chiếc xe lại bằng đng tác nhanh và dứt khoát - Như Thủy vẫn chông chênh bên cạnh hấn thản nhiên cúi xuống ngó nghiêng mắt hời hợt đứng lên đạp số xe - Như Thủy cuống lên, buông chi đông xe, không phải vì tiếng máy nổ giòn giã của xe, mà vì... hơi thở của hấn sát mặt bên tai cô - Hấn tươi cười:

- Cô chưa trả hết số đã đạp, nên xe không nổ máy thôi . Lần sau nhớ bình tĩnh, cần trọng hơn . Chào nhen !

- Chết tiệt cái lần sau của hấn . Cùng nụ cười rất ư quyến rũ của hấn, mà tới tận lúc này cô mới nhận ra - Như Thủy chưa kịp nói câu "cám ơn" xã giao . Hấn đã lên xe . Nụ cười làm đau tim con gái và cái nháy mắt tinh quái, thoáng chốc đã mất hút cuối con đường - Như Thủy chép miệng . Nếu còn lần sau, không biết cô nên nói lại lời cám ơn với hấn không nhỉ ? Bây giờ định thần lại . Cô biết hấn nói đúng trăm phần trăm - Vừa rồi, không là xe hấn ? mà xe của mt tên nhóc cỡ "Như Thạch", lên xe là rú ga bạt mạng . Chắc gì cô sống để mà chán đời !...

Chương 3

- Như Thủy hoàn toàn hụt hẫng Mẹ bỏ đi biệt tăm với toàn bộ số tiền và vàng vòng trong túi - Và đau đớn hơn cả, buổi sáng thứ hai vừa rồi, cảnh sát cùng tranh tra kinh tế và ngân hàng, đã tới nhà cô, đọc lệnh thu biên tài sản - Họ cho chị em cô một tuần để thu xe ở chỗ ở?

- Hôm nay là ngày cuối - Như Thạch uất ức:

- Em không thể tin được, mẹ nhẫn tâm bỏ rơi chúng ta - Như Thủy nhếch môi:

- Bây giờ, em tin vẫn còn kịp đấy hình như chị đang giấu em điều gì về mẹ đó ?

- Như Thủy chua chát:

- Chúng ta vô tư quá. Lớn cỡ này rồi, cứ mãi trong vòng tay người lớn . Nên thấy hụt hẫng khi bỗng mất tất cả trong một lúc . Chị đã từng gặp mẹ với người đàn ông khác - Như Thạch hét lên:

- Tại sao chị chịu đựng ? Tại sao chị không vạch mặt lão ta . Mẹ chỉ là con bài, cho họ lợi dụng chứ yêu thương gì - Như Thủy nói như mơ:

- Phận làm con, chúng ta chỉ được nghe, thậm chí phải nhìn . Nhưng không được quyền nói . Biết đâu mẹ không hạnh phúc, bởi ba cứ đi liên miên . Người lớn họ khác mình - Như Thạch bậm môi:

- Thế nào nữa mới là hạnh phúc ? Khi mẹ có tất cả những thứ mà hàng ngàn người chỉ ước trong mơ . Em ước gì được gặp mẹ lúc này ?

- Chi vậy ? Không phải cầu xin ở bà lòng mẫu tử chứ ?

- Không ! Chỉ để hỏi mẹ một. câu - Như Thủy lạnh lùng:

- Với bà, bây giờ duy nhất chỉ có lão già kia . Mọi lời nói của chúng ta chẳng có tác động gì đâu . Chuyện gì rồi cũng đến hồi kết thúc . Chị tin rằng ba sẽ không bị tù tội . Dầu nghèo khổ, chúng ta còn ba là được . Thôi, dọn dẹp cho xong - Như thạch nói như khóc:

Em chẳng muốn đi chút nào . suốt tuổi thơ, chúng ta đã lớn ở đây . Bây giờ, Phải giao kỷ niệm về tay người khác, em xót xa quá - Như Thủy cố cứng rắn:

- Chị cũng như em thôi . Nhưng phải cố gắng chấp nhận em ạ . Ba không có lỗi trong chuyện này - Chúng ta sẽ làm gì để duy trì cuộc sống hả chị ?

- Như Thủy cắn môi:

- Tạm thời chị chưa biết . Nếu cần, chị sẽ tìm việc làm, để lo cho em - Như Thạch kêu lên:

- Không đâu . Nếu phải làm việc . thì em là con trai, em phải cáng đáng, như ba đã lo cho chúng ta - Thủy dịu dàng:

- Muốn được vươn lên, giành lại những gì mình bị mất hôm nay thì em phải cố gắng học tập . Em phải học cho đến cùng . Đừng nhụt nhệ gì nữa - Hai chị em chột rơi vào im lặng . Cũng may, người ta chỉ lấy căn nhà, còn đồ đạc chị em Như Thủy được toàn quyền bán lại hay đem đi - Bà Nội không vô được vì đang lo luật sư cho ba - Nhưng nội đã gởi gắm chị em cô cho một người bạn của nội . Ông Lập Hưng là một nhà kinh doanh dịch vụ thương mại nổi tiếng mấy chục năm nay ở miền Nam . Ông Lập Hưng đã tìm mua cho chị em cô một căn nhà nhỏ khiêm tốn nằm trong một con hẻm yên tĩnh - Với số lượng đồ đạc trong nhà Như Thủy chuyển sang ngôi nhà mới, sẽ khiến ngôi nhà chật chội và đầy tiện nghi quá mức Như Thủy biết vậy . Nhưng không muốn bán bất cứ vật gì . Tất cả đều mang dấu ấn đẹp của một thời gia đình hạnh phúc , Không vì số lượng đồ đạc kèn càng, có lẽ chị em Như Thủy đã về Hà Nội ở rồi - Cuối cùng rồi tất cả cũng đâu vào đấy . Nhìn ngôi nhà, Thanh Trà phải thốt lên:

- Tao xin lỗi nha giống một nhà kho chứa đồ cổ quá . Không ngờ nhà mà có nhiều đồ quý đến vậy - Như Thạch đang cầm cúi kê lại chiếc tủ ti vi, xen vào:

- Đều do ba em thu gom từ mọi miền đất nước sau mỗi chuyến đi đấy - Như Thủy thờ dãi:

- Như những kỷ vật gia đình . Chị em cố gắng giữ - Thanh Hằng dưới bếp đi lên, cười tươi:

- Mọi người nghỉ tay, ăn cơm . Em đã nấu nướng xong cả rồi - Như Thủy mỉm cười:

- Hằng khéo ghê . Sau này chàng nào có phước lắm mới lấy được em - Thanh Hằng bẽn lễn:

- Chị khen làm em mắc cỡ quá . Em học từ Thạch cả đó chi.

- Thủy lại cười:

- Như Thạch mà biết nấu ăn sao ? em đùa luôn chị hả nhỏ > Thanh Hằng lắc đầu:

- Em không đùa chị đâu , Chính Thạch dạy em nấu các món ăn . Trước đây, thi thoảng tới chơi nhằm lúc chị và bác gái không có nhà em đều thấy Thạch làm đồ ăn . Rất ngon và khéo nữa . Vậy là em vừa phụ Thạch vụ` học. cách nấu nướng của Thạch - Như Thủy chớp mắt, xúc động:

- Thì ra, em trai chị giỏi hơn chị nhiều . Bây giờ chị mới hiểu, những lúc mẹ không có ở nhà, đi học về, chị vẫn có cơm nóng canh ngọt để ăn . Chị kém em và vô tâm quá - Như Thạch từ tốn:

- Chị Hai à, người ta nói, con trai không nên biết những việc của phụ nữ . Nhưng em không muốn chị buồn, nên đã học cách nấu ăn của mẹ, để khi không có mẹ, chúng ta vẫn không bị hục hắng . Chị cần thời gian học . Em phụ xoong cơm . có gì nặng nhọc

đâu . Chúng ta vô ăn cơm đi chị . Hôm nay, tất cả do Thanh Hằng và chị Khả Tâm nấu đó -Bữa cơm tuy đơn giản chỉ có món tôm rang thịt ba chỉ, đậu va xào thịt bò và tô canh chua cá lóc . Nhưng ai ăn cũng thật sự ngon miệng - Thanh Trà chót chét:

- Không ngờ đá nha . Ut cứng của nhà doanh nghiệp sản xuất hàng công nghệ lớn nhất thành phố, lại biết nấu cơm . Quả là tuyệt vời - Khả Tâm cũng nói:

- Thanh Hằng khéo tay và thành thạo như một nhà đầu bếp giỏi . Nhóc Thạch lo mà giữ bát vật, kéo không thôi lại tiếc dài dằng - Thạch tự tin:

- Hằng trước sau như một . Em cũng biết "Nam nữ bình đẳng". Việc nội trợ sau này tụi em chia theo công việc và hoàn cảnh mỗi người - Huy cười cười:

- Dù sao, đàn ông sự nghiệp cũng là trên hết - Thạch bình thản:

- Bây giờ đã thế kỷ hai mươi mốt . Phụ nữ nhiều người giỏi hơn phái mạnh . Sự độc đoán đã bị tấy chay khỏi cuộc sống gia đình trí thức - Khả Tâm kêu lên:

- Nhóc tuyệt lắm . Nhất định sau này cô bé làm vợ nhóc, sẽ không bị suốt ngày nấu cơm đi chợ, đón con và tỉ tỉ việc không tên khác - Bữa cơm diễn ra thật vui vẻ, đầm ấm . Như Thủy chột ước, ngày nào mái nhà bé nhỏ của cô cũng đông vui như thế này - Vừa cơm nước xong, thoát cái Thanh Trà đã rủ Khả Tâm đi đâu mất tiêu - Như Thạch đưa Thanh Hằng trở về bên nhà Hằng - Huy ngắm nghía căn phòng khách, cười khê:

- Hơi bị chật. Thủy a.

- Như Thủy tự lự:

- Đành vậy, chứ biết sao được ? Phòng của Thạch chật. ních đồ đạc . Nó chấp nhận ngủ dưới đất . Học. bài ngoài phòng khách - Học bài phòng khách dễ bị phân tâm, khó thuộc. bài lắm - Trước đây, có thể đúng . Chứ bây giờ chị em Thủy ngoài bạn bè ra, có khách như hồi trước còn ba mẹ đâu - Huy cầm tay Thủy:

- Cố gắng học cho xong chương trình nghe Thủy, chúng ta đã từng hứa sẽ học chung nhau đại học . Sau đó là một. gia đình - Như Thủy cười buồn:

- Xa vời quá . Bây giờ Thủy sống theo từng ngày từng giờ . Tới đâu hay tới đó . Chủ yếu phải lo cho Như Thạch - Tại sao Thủy lại bị quan thế ? Huy nhớ Thủy rất thích học điện toán và ngoại ngữ, ước mơ của Thủy là được ngồi trong phòng điều khiển các chương trình viễn thông kia mà - Thủy ậm ừ:

- Bây giờ . Thủy không có quyền ước mơ cao xa nữa - Nội của Thủy, bà vẫn bảo bọc Thủy và Thạch kia mà - Điều đó Thủy đâu phủ nhận . Nội già rồi, không tự tay làm ra tiền như trước, Nội còn chú út Thủy . Thím ấy tuy hiền đấy, nhưng ai không xót của, khi cứ bị rút dần đi - Huy sôi nổi:

- Thủy cho anh được chia sẻ cùng em chứ Như Thủy lắc đầu:

- Thủy không muốn mắc nợ Huy ạ . Tiền bạc và tình cảm phải rạch ròi - Nhưng...

- Thủy rất cảm ơn lòng tốt của Huy . Bây giờ Thủy chưa cần gì cả Điều Thủy khao khát nhất là mái ấm gia đình như xưa thì không ai giúp Thủy có được nữa . Thủy hứa nhất định sẽ nhớ đến Huy trước, khi Thủy không còn cách tự lực - Cả hai rơi vào im lặng một lúc khá lâu . Mãi sau Thủy mới điềm điềm:

- Thủy mệt quá, xin lỗi Huy, Thủy muốn nghỉ một chút - Huy cố giấu nỗi buồn vào giọng nói rất ấm:

- Ừ ! Anh về cho Thủy nghỉ . Tối anh tới chờ em đi ăn . Đừng nấu nướng một bữa Thủy nha - Như Thủy do dự:

- Còn nhóc Thạch . Thủy...

- Anh sẽ mời cả Thạch và Thanh Hằng . Vậy nghen - Huy về rồi . Còn một. mình Như Thủy gieo mình xuống chiếc giường nhỏ . Cô buồn ngủ riu mắt . Nhưng không sao dễ được giấc ngủ . Những kỷ niệm về căn nhà cứ ùa về, chất ngất nỗi niềm trong tim cô.

Chương 4

- Đang lúi húi nấu cơm sau bếp, nghe chuông cửa kêu bình bong, bình bong, Như Thủy vội lau tay vào chiếc khăn, và chạy lên nhà . Mắt Thủy sáng lên mừng rỡ - Ôi ! bà Nội - Chỉ kêu được có thế, Như Thủy nhào tới ôm chầm lấy bà Hiền, cô mếu máo:

- Con nhớ nội quá hà . Nội vô, sao không báo tin để chị em con ra đón - Bà Hiền mắng đùa:

- Coi kìa, con gái sắp lấy được chồng, còn mít ướt . Mời khách vào nhà chớ con - Đang giọt ngắn giọt dài, nghe nội nhắc, Như Thủy vội rời vai nội, cô chớp mắt, làm rơi những giọt lệ chưa kịp lau . Một đôi mắt rất sáng trên gương mặt kh hoàn hảo đang nhìn cô đầy tình quái - Như Thủy quẹt nhanh những giọt nước mắt:

- Xin lỗi anh . Tôi sơ ý quá . Mời anh vào nhà - Bà Hiền mau mắn:

- Cậu Cường là luật sư bào chữa cho ba con nay mai - Thủy càng rối hơn, khi ánh mắt Cường nhìn cô hom hỉnh, tình quái, vừa ấm áp - Ôi ! quý hoá quá . Anh thật tốt với gia đình tôi - Tự nhiên Thủy nói một. câu chẳng "Giống ai cả" Thật. tề.

- Cường nhìn căn nhà, tủm tỉm:

- Em là Như Thủy phải không ? Chú Tài có cô con gái dễ thương ghê . Đã vậy còn khép thu xếp căn nhà của mình nữa - Như Thủy hơi bối rối:

- Tôi không dám nhận lời khen của anh đâu . Con gái phải biết chút chút nữa công gia chánh để gia đình ngăn nắp thôi - Ngã người xuống ghế, bà Hiền hỏi Thủy:

- Như Thạch đâu con ?

- Nó đi học nội ạ . Chắc cũng sắp về - Nó có biểu hiện buồn bã, chán chường không khi phải thay đổi nếp sống ?

- Như Thủy từ tốn:

- Nội yên tâm . Như Thạch được lắm . Nó biết nấu nướng lo lắng cả bữa cơm trong nhà . Học vẫn giỏi nội ạ.

- Bà Hiền chép miệng:

- Được vậy nội cũng yên tâm . Vì cuộc sống bây giờ xô bồ phức tạp . Nội sợ nhất nó bị hụt hẫng đâm ra thất vọng, lao vào hút chích thì chết con ạ.

- Như Thủy hiền hoà:

- Thạch không dễ bị lôi kéo vào các tệ hại xã hội đâu nội ạ . Bản tính nó xưa nay vốn trầm tĩnh, làm gì cũng tính toán kỹ - Bà Hiền gật. gù:

- Được vậy, nội mừng cho hai chị em . Con nói chuyện với cậu Cường . Nội muốn tắm rửa một. chút - Như Thủy ân cần:

- Nội để con pha cho nội chút nước nóng - Không cần đâu . Nội đang nóng muốn chết - Còn lại hai người . Như Thủy đóng vai cô chủ nhà hiếu khách:

- Anh Cường có hay vô Thành phố không ? Anh uống nước đi, nước chanh đá, Thủy tự làm đấy - Cao Cường vui vẻ:

- Đây là lần thứ ba anh vô đây . Hai lần trước anh đi chung bạn bè thăm thành phố . Lần này, bà nội Thủy muốn anh vô đây, tìm nhân chứng vật chứng cho việc làm của ba Thủy . Có thể, mới để gỡ tội cho bác - Như Thủy cắn môi:

- Mong anh hết lòng giúp đỡ . Thủy không tin ba Thủy lại dính dáng tới chuyện làm ăn phi pháp . Công ty có hàng đồng công việc cần làm, ba Thủy đâu để bỏ tâm huyết mình, chạy theo lợi nhuận gian dối, không phải là điều ba em phạm vào - Cao Cường đứng đĩnh:

- Cũng bởi nhận xét ban đầu của tôi về ba Thủy như Thế . Nên tôi không muốn phạm sai lầm khi bào chữa cho bác Tài . Tôi xin bà nội em vô đây, cũng không ngoài mục đích tìm hiểu thêm về công ty của bác, các nguồn hàng do công ty xuất nhập ra - Như Thủy cắn môi:

- Cám ơn anh đã vì ba Thủy mà vất vả?

- Tôi vì sự thật trong sạch của mỗi cuộc đời trước xã hội thì đúng hơn - Cao Cường nháy mắt:

- Nghe bà nội em kể về con gái lớn bác Tài, tôi hình dung Như Thủy rất...

- Như Thủy hiếu kỳ:

- Rất sao kia, anh Luật sư ?

- Cao Cường rồn rảng; - Thủy có cách nói chuyện tếu ghê . Cũng đơn giản, tôi nghĩ Thủy phải rất hiền lành, có phần yếu đuối nữa . Con gái nhà giàu mà, Vậy mà...

- Như Thủy cao giọng:

- Sao anh không nói tiếp . Tôi đã khiến anh thất vọng phải không ?

- Cường nheo nheo đôi mắt rất sáng:

- Trên cả sự tưởng tượng của tôi . Như Thủy xinh đẹp và bản lĩnh lắm - Như Thủy chua lè:

- Tôi không thích lên mây đâu . Anh chưa biết gì về tôi, đã khen tôi là không thật. lòng - Cường tỉnh bơ; - Không cần phải nhìn trông rộng, căn nhà này, cách sắp xếp của thủy, hoàn toàn nói lên tính cách của em . Mạnh mẽ và tự tin đấy - Đúng là mồm mép của Luật. Sư . Như Thủy tủm tỉm cười- Cường nhăn trán:

- Em cười tôi, vì nghĩ tôi đang nịnh em à ?

- Như Thủy lắc đầu:

-Không dám nghĩ xấu về anh đâu . Thủy nhớ tới lời một. người bạn - Họ nói gì ?

- Khác hẳn nhận xét của anh . Thủy là đứa con gái mít ướt số một . Và yếu đuối hơn cả những cô gái mới mười bốn mười lăm tuổi - Chắc họ muốn làm vệ sĩ cho em - Như Thủy ngạc nhiên:

- Sao anh đoán hay vậy ?

- Cường tủm tỉm:

- Đơn giản vì đàn ông luôn thích làm người hùng che chở cho phái nữ - Anh giống họ chứ ?

- Tùy đối tượng - Nói câu ấy, cường cứ cười cười . Nụ cười khiến Thủy bối rối và đề phòng - Vừa lúc ấy bà hiền bước ra . bà vui vẻ bảo cường:

- Cháu vô trong ấy tắm rửa cho khỏe . Tối nay và những ngày cháu ở trong này, cháu cứ ở luôn đây cho tiện - Cường từ tốn:

- Cháu xin lỗi bà .Cháu muốn ở nhà bạn để tr anh sự dị nghị của dư luận - Bà Hiền tự lự:

- Bà muốn cháu được gần gũi chị em Như Thủy để tụi nhỏ có gì khúc mắc, hỏi thêm cháu . Nhưng thôi, cháu nghĩ thế cũng phải . Công việc của cháu, tránh được nhiều dư luận là tốt nhất - Bà Hiền hỏi Thủy, khi Cường đã vào trong:

- Cháu thấy cậu Cường như thế nào ?

- Như Thủy chớp mắt:

- Cháu chưa rõ ý nội ?

- Ở thì, tính nết, hình thức bề ngoài ấy . Bất giác Thủy nhìn bà Nội đắm đắm . Hình như ngoài mục đích đưa Cường vô đây vì việc của ba cô . Bà nội còn ý định gì đó . Nhất thời cô chưa đoán ra - Thủy từ tốn:

- Vừa gặp nhau vài phút . Cháu không thể nhận xét nội ạ . Cháu không phủ nhận anh Cường có bề ngoài rất dễ coi - Bà Hiền thủng thảng:

- Cao Cường có ý chí lắm. dù vẻ ngoài cậu ấy rất thư sinh . Ba mắt sớm, ở với mẹ . Bà mẹ cũng không khá giả gì . Vậy mà vẫn lo lắng cho cậu ấy ăn học đến nơi đến chốn - Như Thủy chợt buồn:

- Mẹ con tệ hơn họ rất nhiều - Vừa lúc ấy, có tiếng chuông cổng reo - Như Thủy đứng lên:

- Chắc nhóc Thạch về nội a.

- Bà Hiền nhìn theo Như Thủy mà xót xa . Phải chi mẹ nó đang hoàng, có lẽ chị em con bé đâu phải khô?

- Như Thạch ủa vô, ôm cứng cổ bà nội:

- Nội vô hồi nào ? Sao không báo cho chị em con đi rước ?

- Bà Hiền nạt đùa:

- Mồ tổ cha mi . Đi học về chi trễ vậy ? Có ghé hàng quán không đó con - Như Thạch lùa tay lên mái tóc bạc của nội bẻm mép:

- Con mà về quá giờ quy định . Chị Hai có nước bỏ con đói và phạt quỳ nữa . Hôm nay tiết cuối, thầy dạy quá giờ tới mười lăm phút . Nội khỏe không nội ?

- Bà Hiền cười vui:

- Phải quỳ nữa à ? Mà con có chịu nghe lời chị Hai không ? Hay cãi lời nó nữa - Con hồng dấm đầu nội . Không nghe lời, chị Hai khóc muốn lức thành phố, ai đỡ cho nổi . Tốt nhất cứ đi về đúng giờ cho vui vẻ nội ơi - Như Thủy lờm em:

-Nhóc đúng là xạo . Ai thèm khóc vì nhóc chứ > Thạch vênh mặt:

- Còn cái ? Hồi sáng qua, em bảo không cần ăn sáng nữa . Chị ép em ăn không được . Chị không khóc là gì ?

- Thủy gầm gừ:

- Còn nhắc nữa . Nội biết không, buổi sáng đi học trước đây, tụi con mỗi ngày một tô phở, đĩa mì xào thêm ly sữa . Bây giờ hai chị em tiết kiệm, nấu mì hoặc ăn cơm sáng tại nhà . Vậy đã là thiếu thốn, nhóc Thạch còn khăng khăng không ăn đồ nội - Bà hiền chớp mắt giấu vẻ xúc động:

- Sao vậy Thạch ? Không ăn sáng, làm sao đủ sức học bài ?

- Thạch nói bừa:

- Nội ơi, ngày trước cứ cầm tiền ra quán là xong . Bây giờ, bắt chị Hai lui cui trong bếp, con thấy tội lắm . Vội lại, sức trai "mười bảy" nhịn sáng đầu nhằm nhò gì nội - Bà hiền lắc đầu:

- Không được . Nội không đồng ý để con nhịn ăn đi học . Nội sẽ bàn chuyện này với chị em con sau - Như Thủy từ tốn:

- Sáng con dậy sớm học bài . Cắm nồi cơm điện khoảng 15 phút, là được ăn . Nội đừng nghe lời nhóc Thạch . Chung quy tại nó sợ con không có tiền đó thôi - Bà hiền thở dài:

- Con đừng lo chuyện tiền bạc . Nội đủ sức nuôi chị em con đến khi trưởng thành . Hiểu không Thạch ?

- Như Thạch ôm vai nội:

- Con nhớ . Ủa ! Hình như nội không về một mình . Nhật Ánh hả nội ?

- Như Thạch nghenh cổ nhìn vô trong nhà - Bà Hiền cười cười:

- Cái thằng, Nhật Ánh đang học như con sao bỏ ngang đi chơi được - Thế ai ?

- Anh luật sư nội cậy nhờ bào chữa cho ba con đấy , Thủy coi dọn cơm cho anh cường ăn luôn nha - Như Thạch vui vẻ:

-Ôi ! Vui quá rồi . Ngay bây giờ con phải học cách lập luận một vụ án từ anh ấy . Chị Hai, liệu đủ cơm không, để em mua thêm đồ ăn nha - Như Thủy lờm em trai:

- Dẻo mép . Miệng lúc nào cũng leo lên . Bây giờ lại đòi làm luật sư . Rõ con nít, chưa biết gì đến tương lai sự nghiệp đã viễn vông . Không giờ giọng Grăng Đê nữa à ?

- Thạch tỉnh bơ:

- Khách quý phải đãi bia bọt . Tiếc nỗi chị là con gái, em chưa được uống bia . Nên mua con vịt quay, bún thang về đãi nội và anh luật sư . Nội nhi?

- Cao Cường đi ra, anh cười cười:

- Em đừng bận tâm chuyện ăn uống . Hồi này xuống tàu, nội của em đã tranh thủ mua đồ ăn cả rồi - Thạch ngẩn ngơ:

- Nội, vậy mà...

- Bà Hiền cười:

- Chứ, vô bắt ngờ, không chuẩn bị trước lỡ hai đứa cũng không nấu cơm nước, nội nhịn đói hay sao ? Nào, Thạch vô phụ chị Hai dọn cơm. Nội đói hoa cả mắt rồi nè - Bữa cơm diễn ra thật. Ấm cúng . Thạch chả biết nghĩ gì không ? còn Thủy cô chợt thấy khát khao được trở lại mái gia đình hạnh phúc ngày xưa . Dù nghèo nhưng bên cô có mẹ, có ba,